

A
ROMANA legszebb
történetei

Széles a világ
– nagy a szerelem

Carol Marinelli

Találkozunk Londonban

Michelle Douglas

Angol hidegvér

Teresa Carpenter

Goodbye, London!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Carol Marinelli, 2003 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *The Elusive Consultant* (Harlequin Mills & Boon Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• Magyarra fordította: Kiss Márk

© Michelle Douglas, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *The Aristocrat and the Single Mom* (Harlequin Mills & Boon Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Teresa Carpenter, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *The Boss's Surprise Son* (Harlequin Mills & Boon Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• Magyarra fordította: Herczog Gábor

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 39. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-864-1

• Kép: Shutterstock

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Carol Marinelli

Találkozunk Londonban

1. FEJEZET

– Hallottam, hogy Max itthagyt minket.

– Igen, nagyon úgy néz ki.

Tessa kényszeredetten vidám arccal fizetett, és várta, hogy Narelle, a pincérnő átnyújtsa a kávé.

– El sem tudom képzelni nélküle a kórházat. Olyan orvos, mint Max, nem terem minden bokorban. Hallott róla, hogy ő mentette meg Bruce életét?

Tessa természetesen hallott róla.

Nemcsak hogy ott volt az osztályon, amikor Narelle férjét szívleállással beszállították, hanem mindennap újra és újra végighallgathatta az egész történetet, miközben Narelle anyáskodva annyi ételt diktált bele, hogy Tessa úgy érezte, kipukkad. Narelle ezt egyfajta viszonzásnak tekintette.

– Halott volt, és most nézzen rá! Maxnek köszönhetjük, és természetesen magának. Üljön le, kedvesem! Majd kihozom az ételt. Kivel fog ebédelni, ha Max elmegy?

Ezt a kérdést már Tessa is feltette magának.

Az ablaknál lévő megszokott helyéről kinézett a napfényben fürdő öbölre. Szórakozottan játszott egyik csokoládébarna fürtjével, és élvezte a megunhatatlan panorámát. A tenger tükörsimán ragyogott a délelőtti verőfényben. Ám az idilli jelenetet egyszer csak megzavarta a mentőhelikopter, amely mint egy dühös darázs, úgy tűnt fel dongva a látóhatáron. A víz ugyan békésnek és nyugodtnak tűnt, de a látszat néha csal, és Tessa ezt nagyon jól tudta.

A Peninsula Kórház dolgozói nap mint nap szembesültek a tenger veszélyeivel. Kis vidéki kórház lévén itt ritkán találtak késsel vagy kábítószer-túladagolással, ám annál gyakrabban balesetekkel. Tessa a homlokát ráncolta, és próbálta megfejteni, mit kereshet itt a mentőhelikopter. Ugyanolyan jól ismerte a helikopterek bevetési tervét, mint a sürgősségi osztályét, és ebben az időpontban nem volt gyakorlórepülés. Remélhetőleg az étel hamarosan kész, mert ha a mentőcsapat úton van, akkor nem telik bele sok időbe és őt is hívni fogják.

Hamarosan kiderül, miről van szó, gondolta Tessa vállat vonva, és fél csomag édesítőt tett a kávéjába, mielőtt óvatosan belekortyolt volna.

Rémes íze volt, de kényszerítette magát, hogy megigya. Nem egészen igazságos a kávé hibáztatni az ingerültségéért. Aznap reggel semmi sem ízlett igazán. Megkeseredett a szája íze.

Max elmegy.

Mindenkitől csak ezt hallotta, mintha a szóposta egy kegyetlen változatát játszanák a sürgősségi osztályon. Minden változat egy kicsit más volt, mint az előző, talán egy kicsit túlzóbb, de mindegyiknek ugyanaz volt a vége.

Max tényleg elmegy, és még csak nem is említette neki!

Tulajdonképpen nem szívbeli barátok, nem hívják fel egymást mindennap, hogy elújságotják, mi történt velük. Csak az étkezéskor meg a hivatalos alkalmakon találkoznak, és a barátságuk nem terjed ki a magánéletre. Sosem mentek el együtt vacsorázni vagy kávézni.

Ám Tessa ennek ellenére mindig is úgy tartotta, hogy a kapcsolatuk nem csupán kollegiális. Max gyakran csatlakozott hozzá az ebédnél, hogy csevegjenek egy kicsit. Ha valamelyik betegnél segítségre volt szüksége, hozzá fordult, és ha nem akadt sürgős teendőjük, megittak egy kávé. A férfi tudott Tessa minden balul sikerült randevújáról, és a lány is hallotta a legfrissebb híreket Emilyről, aki állítólag már alig várta, hogy végre kitűzzék az esküvő időpontját. Tessának rosszulesett, hogy Max ezek után egy szóval sem említette a távozását.

Nagyon rosszulesett.

– Levertnek látszol.

Tessa annyira elmerült a gondolataiban, hogy nem hallotta meg Max lépteit. Amikor felpillantott, a férfi már kihúzott egy széket, és helyet foglalt vele szemben. Mint mindig, rövidnadrágot meg pólót viselt, és szélesen mosolygott.

– Mindegy, mi áll a csomagoláson, ennek a vacaknak nincs cukoríze. – Tessa letette a csészét, és utálkozva elhúzta a száját.

– Csak nem fogyókúrázol már megint? – kérdezte Max nagyot sóhajtva. – Ha káposztalét iszol, menekülőre fogom a dolgot. Valahányszor előveszed a termoszt, felfordul a gyomrom. Egyszerűen nem bírom a szagát.

– Én sem – nevetett Tessa. – De megnyugtathatlak, ezúttal szó sincs káposztaléról vagy tejsavóról. Tisztességes ételeket eszem, ráadásul bőséges adagokat.

– Milyen volt a továbbképzés?

– Klassz! – bólogatott lelkesen Tessa. – Rengeteget tanultam. Az igazgatóságon először nagyon berzenkedtek a tanfolyam díja miatt. Mintha csak egy queenslandi nyaralásra adnának pénzt, nem pedig traumatológiai továbbképzésre. Végül csak azért egyeztek bele, mert a szállásról magam gondoskodtam. A „Mama Hotelben”.

– És milyen volt?

– Az étel kitűnő, a kiszolgálás első osztályú és a szoba isteni. Nincs is jobb a régi gyerekszobánál!

– Hogy van az édesanyád?

Max arcáról leolvadt a mosoly, amikor látta, hogy Tessa megmerevedik.

– Egész jól – felelte a lány könnyedén. Mivel a férfi nem vette le róla a tekintetét, megvonta a vállát. – Még mindig úgy tesz, mintha minden a legnagyobb rendben lenne.

– Tehát nem sokat javult a helyzet? – tudakolta óvatosan Max, miközben Tessa idegesen fészkelődött a székén.

– A papa újra *vele* van.

– A szeretőjével?

Tessa szárazon felnevetett.

– Nevezd, ahogy akarod!

– Talán félreérted a helyzetet.

– Dehogy! – A lány hangja élesen csengett, és dacos pillantást vetett Maxre. – Tudom, hogy igazam van. És ez már így megy tízéves korom óta. Mindig ugyanaz a nóta: egyre később jön haza az irodából, folyton Sydney-be repül, és elhalmozza ajándékokkal a mamát, hogy megnyugtassa a lelkiismeretét. A nappalink olyan, mint egy ravatalozó, annyi benne a virág. Nem tudom, az anyám miért túri... – Tessa szája elkeskenyedett. – Néha eltűnődöm, hogyan bírja ki, hogy apám csak részben az övé.

Max nem felelt, csak figyelte a lányt, amint hátradőlt a székében, és a körmét rágta.

Aztán a barna szempár váratlanul ismét a férfira szegeződött.

– Mama nem mer szembenézni a tényekkel. Nem akarja belátni, hogy ennek sosem lesz vége.

Max sokáig nem válaszolt, csak tűnődve nézte Tessát.

– Szíve joga – mondta végül lassan. – Talán tisztában van vele, mi folyik, és elhatározta, hogy nem vesz róla tudomást. Az igazság néha nagyon fájdalmas. De elég ebből, beszéljünk valami vidámabbról! – A férfi felvillantotta ragyogó mosolyát, és Tessa örült, hogy témát váltanak. – Hiányoztál.

A lánynak elszorult a torka. Semmi esetre sem ártalmatlan téma, mert Max szavai nyomán meglódult a fantáziája, és a szíve szaporábban vert. Idegességében megint rágni kezdte a körmét.

– Arra célzol, hogy nem volt, aki levegye a vért, és rendet rakjon utánad? – kérdezte könnyedén, és összehozott egy halvány mosolyt.

– Nem, egész pontosan *te* hiányoztál.

Tessa fejében megszólalt a vészharang. Lázasan törte a fejét valami talpraesett válaszon, hogy oldja a hirtelen támadt különös feszültséget. Mi folyik itt? Max nem szokott így beszélni, nem hajol át az asztalon tágra nyílt szemmel és ideges kis mosollyal. Csak annyit mondott, hogy hiányoztam neki, próbálta Tessa ártalmatlan kijelentésként felfogni Max szavait. Ám a mód, ahogyan ezt mondta! Ismeretségük öt éve alatt a férfi sohasem tett még csak hasonló célzást sem.

– Felszállt a mentőhelikopter – szólalt meg Tessa, és az ablak felé mutatott. Bárcsak a hűvös üveghez szoríthatná felhevült arcát! – Nem láttam-hallottam semmi szokatlant, de ez nem gyakorlórepülésre kijelölt idő.

Másfajta feszültség váltotta fel az iméntit, amikor Max az ablak felé nézett.

– Valóban nem gyakorlatoznak. Pár perce kértek tőlünk egy orvost.

Tessa hallotta, hogy a férfi hangja izgatottan cseng, és elmosolyodott. Max élvezte ezeket a bevetéseket, míg Tessának minden alkalommal megfagyott az ereiben a vér, ha a helikopterhez hívták.

– És te miért nem mentél velük?

– A héten Chris Burgess van soron. A mázlista! Én már egy örökkévalóság óta nem vettem részt igazi mentőakcióban.

– Hiszen két héttel ezelőtt együtt szálltunk ki egy helyszínre! – vetette ellen Tessa. – Én mindig halálosan rettegek az ilyen feladatoktól. Hogyhogy te élvezed?

– Tessa Hardy, vadd be, hogy a szíved mélyén alig várod a helikopteres bevetéseket! – évődött Max, mire a lány határozottan megrázta a fejét.

– Szeretem, ha szilárd talaj van a lábam alatt. Ha azt hallom, hogy a mentőhelikopteren szükség van egy nővérré, szinte megdermedek. Nem a betegek miatt, mert egy-egy bonyolultabb eset számomra is tanulságos, és szívesen megyek ki a balesetek helyszínére a mentővel, de a helikopter...

– Tessa megborzongott. – Már a repülés gondolatától is rosszul vagyok. – Az ablakon át kinézett a háborítatlan idillre. – Nehéz elképzelni, hogy odakint valaki bajba került, amikor ilyen békés minden.

– Ugye?

A férfi hangjában megütötte valami Tessa fülét. Ez a mélabú nem illett Max szokásos derűs könnyedségéhez.

– Sok dolog nem olyan eszményi, mint amilyennek látszik – tette hozzá a férfi lassan.

A komor hangtól a lány ismét megborzongott.

– Valami baj van?

Max homloka ráncba szaladt, szürke szeme elborult.

– Semmi – mormolta, és babrálni kezdte a sószórót.

Általában Tessa volt az, aki játszott az étellel, a cukortartóval, a kanállal és mindennel, ami a keze ügyébe akadt, miközben Max rendszerint vigyorogva nézte.

– Ha van valami gond, nyugodtan beszélhetsz róla – ajánlotta fel Tessa óvatosan. – Elvégre barátok vagyunk.

A férfi tekintete megvillant, és szemlátomást mondani készült valamit.

– Tessék, Slater doktor, a tükörtojása!

A hangulat hirtelen megváltozott. A borús pillanat tovaröppent, és visszatért a derű. Max megnyalta a szája szélét, miközben Narelle odaadta neki a kést meg a villát.

Max mindig a száját nyalogatja, ha kihozzák az ételt, gondolta Tessa. Az egyetlen ember, aki ugyanúgy szeret enni, mint ő maga. Képesek voltak hosszú órákig receptekről és éttermekről beszélni, vagy az édességautomaták szűkös kínálata miatt panaszkodni. Ám Maxnek a lánnyal ellentétben ez nem okozott gondot. Az éjszakai műszak során csokoládéval tömte magát, és védte a kólát, de egy gramm zsír sem rakódott le kisportolt, nyúlánk testén. Tessa csak irigyen nézte, mert nála könnyen felszöktek a kilók.

– Mi ez?

Max leengedte a villáját, amikor Narelle letett a lány elé egy tányért szalonnával és tojással.

– Az új diétám – mondta Tessa. – Kevés szénhidrát, vagy még inkább semmi. Ez a legújabb hollywoodi divat, és a kilók szinte leolvadnak az emberről. A legjobb, hogy ebből viszont bármennyit ehetek.

– Ugye ezt nem mondod komolyan? – Max hitetlenkedve nézte a megpakolt tányért. – Amennyit akarsz?

Tessa bólintott.

– Minél többet, annál jobb. Ugyanezt ettem reggelire is.

A férfi alaposabban szemügyre vette a tányér tartalmát.

– Nincs hozzá piritós?

- Tilos!
- Gomba?
- Nincs. – Tessa a fejét rázta. – Semmi szénhidrát.
- Gyümölcs?
- Az sincs. Csak ez itt, de ebből akármennyit ehetek. A vacsorám megint tojás lesz, és hús. A sajt is megengedett – tette hozzá egy kicsit utálkozva.
- Hívjam fel a kardiológust, hogy tartson fenn neked egy ágyat?
- Nagyon vicces – fanyalgott Tessa. – De akkor is karcsú leszek, ha kórházba kerülök.
- Hányszor mondjam még? Rendben van az alakod.
- De én nem akarok *rendben* lenni – sóhajtott fel Tessa. – Vékony és elbűvölő akarok lenni, hogy nyugodtan viselhessem a szűk pólókat vagy a miniszoknyákat.
- A miniszoknya jól hangzik – hunyorított Max. – De komolyra fordítva a szót: nemcsak rendben vagy, hanem elbűvölően, lélegzetelállítóan festesz. Hidd el egy tapasztalt férfinak, aki tud néhány dolgot a nőkről. Ezzel az örült diétával csak tönkretesz az egészségedet.
- Szerencsére a férfi ezután minden figyelmét az evésnek szentelte, így nem vette észre, hogy Tessa elpirul, és zavartan tesz-vesz az evőeszközzel.
- Ez nem lehet egészséges – jelentette ki újból Max.
- Csak két hétig tart, és ezúttal a dolognak semmi köze a hiúsághoz, kizárólag anyagi okai vannak. – Tessa látta, amint a férfi összevonja szemöldökét. – Amikor a továbbképzés után hazamentem, egy bírósági idézés várt rám. Azt hittem, elhalasztják a meghallgatást, de most úgy tűnik, a tervezett időpontban lesz. – A lány kényszeredetten elmosolyodott, de Max hallotta, hogy a hangja remeg. – És mivel a két kosztümöm közül egyik sem jön rám, vagy le kell fogynom, vagy komoly költségekbe verem magam.
- Meglátod, minden rendben lesz. – A férfi letette az evőeszközét, kinyújtotta a kezét és megnyugtatóan Tessa karjára tette. – Azon az éjszakán nem hibáztál.
- Remélem, hogy a bíró is így ítéli meg. – A lánynak hirtelen égni kezdett a szeme, és pislognia kellett. – Egy tizennyolc éves fiú meghalt az osztályomon, amikor ügyeletes voltam.
- Ne felejtsd el, hogy a halál a munkánk része – felelte szelíden Max.
- Ám egy bírósági meghallgatás aligha! – vágott vissza Tess. – És a vég nélküli beszélgetések a kórház ügyvédjével sem. Ha bűnösnek találják Matthew Benton halálában, sosem heverem ki.
- Nem fognak elítélni – jelentette ki Max mély meggyőződéssel a hangjában. – Az ég szerelmére, az osztályon pokoli sok volt a beteg! A jelentéseket többször is átolvastam, és Matthew azon az éjszakán mindent megkapott, amire csak szüksége volt.
- De tényleg a létező legjobb kezelést kapta? – Tessa barna szeme a férfira szegeződött. Ugyanezt a kérdést tette fel magának is újra meg újra, és most hevesebben fakadt ki, mint szándékában állt: – Tudom, hogy óriási nyomás alatt állunk. Túlságosan sok volt a beteg, veszélyesen sok. Egymás után érkeztek a mentőautók, az újraélesztőben egy beteg gyerek feküdt, és a váróteremben sem lehetett volna leejteni egy tűt sem.
- Helyesen jártál el – bizonygatta Max. – Amikor láttad, hogy a személyzet nem bírja ellátni a rengeteg beteget, felvételi stopot rendeltél el.
- Igen, tíz perccel azelőtt, hogy a mentősök behozták volna Matthew-t. Ha korábban közlöm a központtal, hogy már senkit sem fogadunk, egy másik, kevésbé zsúfolt kórházba viszik. Ott talán jobban ellátták volna...
- Vagy talán már útközben meghal.
- Tudom – bólintott fáradtan Tessa, és megdörzsölte a halántékát. Lehunyta a szemét, de így sem tudta elűzni annak a szörnyű éjszakának az emlékét. Már sokszor beszélt erről Maxszel, sorra vették az egymást követő eseményeket, de a férfi nem adta jelét a türelmetlenségnek. Tisztában volt azzal, hogy csak a kibeszélés segít. Megértően várt, miközben Tessa lehunyt szemmel ült. – Tudom, hogy a végeredmény valószínűleg ugyanaz lett volna, bármit teszünk is. Mindent tudok, de ettől nem könnyebb.
- Biztos, hogy egy ilyen bírósági meghallgatás nem tartozik a munkánk legszebb pillanatai közé

– mondta Max fanyar mosollyal. – De minél feljebb kerülsz a ranglétrán, annál gyakrabban lesz dolgod ilyesmivel. Felelősek vagyunk nemcsak a saját döntéseinkért, hanem a beosztottainkért is. Itt most nem boszorkányüldözés folyik, hanem ki akarják deríteni a halál okát. Minden apróságot figyelembe kell venni, hogy eldönthessék, vajon nem kellett volna-e másként csinálni valamit. A legrosszabb az lenne, ha elmarasztalnák a kórházat. – Max látta, hogy a lány a szavaira összerezzen. – Ám ebből is tanulhatunk, és tehetünk azért, hogy ilyen hiba többé ne fordulhasson elő. Tudod, hogy én melletted állok – tette hozzá kedvesen.

– Tudom – felelte halkan Tessa, és megpróbált a bírósági tárgyalás utáni időre gondolni. – Majd tartunk egy hosszú ebédszünetet, és Narelle muffinjai mellett megbeszéljük a tanulságokat.

– Felajánlottam, hogy elkísérlek.

Tessa gyorsan felpillantott.

– Azon a bizonyos éjszakán te nem voltál ügyeletes.

– Arra gondoltam, esetleg szükséged lehet némi erkölcsi támogatásra. Burgess doktor addig átveszi az osztályt. Csábítónak tűnik, hogy egy napot a városban töltsék.

– Aligha hiszem, hogy lesz idő sétálni – jegyezte meg Tessa rosszállóan.

– Nem tesz semmit – mosolygott Max. – Egyszerűen csak szeretnék melletted lenni, mert tudom, mennyire nyomaszt ez a dolog.

– Komolyan mondod? – kérdezte tétován a lány.

Az ajánlat egyrészt meglepte, másrészt örült neki.

– Természetesen. Elvégre barátok vagyunk, nem?

– De igen – bólintott hálásan Tessa. Huncut mosoly jelent meg a szája szegletében. – Egyébként néhány, jobban mondva egy egész csapat madár azt csiripelte, hogy a *barátom*, Max elfogadott egy állást egy tekintélyes londoni klinikán. Természetesen mondtam nekik, hogy tévednek, mert a *barátom*, Max említette volna.

– Továbbképzésen voltál – mormolta a férfi.

– Öt napig – szögezte le Tessa. – A dolog nyilván nem a múlt héten történt.

– Nem akartam szólni róla, amíg nem volt biztos.

– Értem – felelte a lány. – De még csak nem is céloztál rá, hogy nem szeretsz itt dolgozni.

– Mert szeretek.

– Akkor mi az ördögnek költözöl a világ másik végére?

– Mert nagyon jó ajánlatot kaptam. Tudod, hogy mindig is gyereksürgősségin szerettem volna dolgozni.

– Melbourne-ben is vannak gyerekklinikák! – vágta rá Tessa. – Itt is találnál helyet.

– Talán – felelte kitérően Max. – De ez az ajánlat túlságosan csábító volt ahhoz, hogy visszautasítsam.

– Hm. – A barna szempár az asztal fölött szemrehányóan a férfira meredt. – Valamelyik londoni klinikán sürgősen kellett egy orvos, és azt gondolták, az ausztráliai Max Slater épp a megfelelő ember, hát felhívják nyomban? Nyilván meg kellett pályáznod azt az állást!

– És?

– Tehát miért nem meséltél róla? Tudom, nem vagyunk éppenséggel kebelbarátok, de mindig azt hittem, hogy azért több köt össze minket, mint Narelle legújabb receptjei. Szent meggyőződésem volt, hogy jól érzed itt magad.

– Így is van.

– De akkor miért akarsz elmenni? – Tessa észrevette, hogy a hangja szinte elkeseredetten cseng. Túl messzire ment. Rántott egyet a vállán, és kényszeredetten felnevetett. – Elnézést, semmi közöm hozzá. Csak már előre örültem az esküvődnek... kitűnő alkalom a következő fogyókúra elkezdéséhez. Most valószínűleg magaddal viszed Emilyt Gretna Greenbe, így lemaradok a lagzíról, az esküvői tortáról már nem is beszélve.

– Emily nem jön velem.

Tessa épp a szájához emelte a kávécsészét, de a keze megállt félúton a levegőben. Csodálkozva pislogott, aztán kortyolt egyet, majd kissé ügyetlenül ismét letette a csészét.

– Ó!

– Egyedül megyek – tette hozzá Max, és került a lány tekintetét.

Tessa hirtelen bánni kezdte, hogy nem dohányzik. Persze nem igazán, de azért most jó lett volna valamit kezdeni a kezével, kinyitni a dobozt, rágyújtani... Néhány másodperc, míg rendezné vadul kavargó gondolatait.

– Ó! – ismételte meg zavartan.

– Jegeltük a házassági terveinket. – Fanyar mosoly jelent meg Max szája sarkában. – Semmi ó?

– Ó! – nyögte Tessa önkéntelenül is, miközben az agya lázasan járt.

– Problémáink vannak, de ezt kezeld bizalmasan! Ne meséld el senkinek a kórházban!

– Nem fogom – felelte a lány kissé megsértődve. – Csak meghallgatom a pletykát, de nem adom tovább.

Egy darabig némán üldögéltek, míg a csend kezdett kínossá válni. Számtalan kérdés foglalkoztatta Tessát, de összeszorította a száját. Semmi köze az egészhez, Max annyit mesél el, amennyit akar.

– Londonban azért elegánsabban kell öltözködnöd, mint itt – jegyezte meg mosolyogva, hogy oldja a feszült légkört.

– Mi a baj a ruházatommal? – kérdezte színlelt felháborodással Max, de elvigyorodott az ismerős téma hallatán.

– Semmi. – Tessa összehúzta a szemét. – Legalábbis amíg a tengerparton sétálsz.

– Ez egy elegáns sort – tiltakozott Max.

– Talán ha kivasálnád... De nem tudom elképzelni, hogy a londoni orvosok sortban és teniszcipőben mászkálnak. – Védekezően felemelte a kezét, amikor látta, hogy Max közbe akar vágni. – Személy szerint úgy gondolom, hogy az orvosok öltönyben, a nők pedig keményített köpenyben és főkéntőben járnak.

– A huszonegyedik században élünk, nem a középkorban.

Tessa nevetett.

– Ez itt egy kis tengerparti város. A legtöbb beteg ismer téged, és a személyzet tagjai is. Tudjuk, hogy a kócos haj alatt egy nagyszerű koponya rejtőzik.

– Biztos, hogy nem fogok öltönyt felvenni – jelentette ki dacosan Max. – Nincs az a pénz!

Tessa fogta a kávéját, és álmodozva kibámult az ablakon. Londoni képek villantak fel lelki szemei előtt. A Piccadilly Circus, a Parlament épülete, a fákkal szegélyezett utak, amelyeket csak királyi esküvők vagy temetések alkalmából látott a televízióban. Az angol főváros olyan távolinak tűnt, mintha egy másik bolygón lenne. Tehát a jövőben Max ott fog élni. Metróval megy majd munkába, és panaszkodik a langyos sör meg a valutaárfolyamok miatt. Tessának még sohasem jutott eszébe Londonról ábrándozni, de most...

– Talán vehetnék néhány nadrágot – szólalt meg Max egy kis idő múlva. Nyilvánvalóan foglalkoztatta a téma. – És ingekre is szükségem lenne.

– Talán még egy nyakkendőre is? – évődött Tessa. A gondolatra a férfi összerázkódott. – És ha már itt tartasz, levágathatnád a hajad.

– Mindennek van határa – morogta Max. – De azért tényleg készülődni kellene az utazásra, elvégre csak két hét van hátra az indulásig.

– Örülsz, hogy elmész?

– Igen is meg nem is – húzta fel a vállát a férfi.

– Komoly lépés – folytatta a témát makacsul Tessa, noha Max arcán látszott, hogy szívesen beszélne másról. – Biztosan ideges vagy. Hiányozni fogok?

– Csak egyévről van szó – mondta a férfi, de szemlátomást inkább önmagát akarta megnyugtatni, mint a lányt. – A Peninsula Kórház még akkor is itt lesz, amikor visszajövök. Mintha csak egy hosszabb szabadságra mennék, nem nagy ügy – jelentette ki, és a kezét Tessa karjára tette. A lány önkéntelenül nagyot nyelt. – Te is ugyanezt tennéd a helyemben, nem? Ha felajánlanák álmaid állását, kapva kapnál a lehetőségen.

Tessa hosszan nézett a férfi szemébe, de aztán nem bírta tovább. Nem tud úgy tenni, mintha hidegen hagyná Max távozása! Elkapta a tekintetét, és kipillantott az ablakon a sziklás tengerpartra, a kristálytisztá vízre... London bizonyára gyönyörű és izgalmas, de nem ott van az otthona.

– Nekem itt van álmaim állása – jelentette ki végül halkán, és ismét a férfira nézett. – Tudom, nem valami híres kórház, és senki sem fog elalélni a tisztelettől, ha elolvassa az önéletrajzomat, de azt csinálom, amit szeretek: osztályos nővér vagyok a sürgősségin. A munka izgalmas, de ha nyugalomra vágyom, itt ez a csodálatos környék. Ennyi elég nekem. Azt hittem, neked is.

– Igen, csak... – Max hosszú, vékony ujjával végigszántotta kócos haját, és felsóhajtott. – Beszélnem kell veled.

– Hiszen beszélünk – vetette oda Tessa könnyedén, és mosolyt kényszerített az arcára.

– Úgy értem, nem a kórházban. – A férfi a kezével körbemutatott, de szemét egy pillanatra sem vette le a lányról.

– Mi van Emilyvel? – kérdezte meg hirtelen Tessa.

– Ma ügyeletes. – Amikor Max észrevette a lány elfelhősödő arcát, sietve hozzátette: – Nem úgy értettem, de tényleg beszélnem kell veled.

– Nem! – tiltakozott a lány túlzott hevességgel. – Emilyvel kell beszélned, ha gondjaitok vannak. Elvégre ő viseli az ujján a gyűrűdet. És ha egy pártatlan nő véleményére vagy kíváncsi, hidd el, erre nem én vagyok a megfelelő személy.

– Ezt meg hogy érted?

– Nos... – Tessa idegességében megint félrekapta a tekintetét. Szívesen visszaszívta volna az imént kimondott szavakat. Hogy is szólhatta el magát? – Nem vagyok szakértő a kapcsolatok terén. Gondolj csak a katasztrofális randijaimra!

– Nem pszichológusra van szükségem. Csak beszélgetni akarok.

– Sajnálom. – Tessa vállat vont. – Nem érek rá. – Még sosem örült ennyire annak, hogy a hangosbemondó az ambulanciára hívta. Megkönnyebbülten felállt. – Gyere, szükség van ránk.

– Tessa? – A lány figyelmét nem kerülte el a szinte kétségbeesett hang. Ragyogó mosollyal fordult a férfi felé. Max elbizonytalanodott, aztán ő is elvigyorodott. – Mit szólnál, ha versenyt futnánk?

Nevetve szaladtak végig a folyosón. Tessa megpróbált lépést tartani a férfival, miközben a csipogó egyfolytában jelzett a zsebükben. A többi ápoló és orvos a falhoz húzódott, hogy utat engedjen nekik.

– Győztem!

Max diadalmasan rámosolygott, mielőtt Jane nővérhez fordult volna további információért.

– Mint mindig – morgott Tessa, és rendezgetni kezdte a műszereket.

Ám ez a nap nem olyan volt, mint a többi. Magától Maxtól hallotta, hogy csakugyan elmegy.

Mindig is igyekezett bebeszélni magának, hogy ők ketten csupán barátok, hogy ne kelljen szembenéznie a valódi érzéseivel. Öt éven át sikerült is.

Amióta először megpillantotta Max barna fürtjeit, a nevető arcát, többet érzett iránta barátságánál. Egy férfi az örökké gyűrött nadrágjában, aki folyton viccelődik, és megnevettet másokat. Sokkal több, mint egy remek kolléga, akivel néha együtt ebédel és kellemesen elbeszélget.

Szereti Max Slatert.

2. FEJEZET

– Bocs, hogy ebédszünetben zavartalak meg benneteket, de a központ meglehetősen pontatlan tájékoztatást adott, ezért úgy gondoltam, jobb, ha mindenre felkészülünk.

– Semmi baj – mondta Max. – Mit tudunk?

– Motorcsónak ütközött jetskivel.

– Ó! – Max az égre emelte tekintetét. – Hányan sérültek meg?

– A motorcsónakban hárman könnyebben, az egyikük eszméletlen. Szerencsére mindannyian viseltek mentőmellényt.

– És a jetski vezetője? – kérdezte Tessa, miközben lázasan törte a fejét, hogy a kórházi személyzet tagjai közül ki melyik sérültet lássa el.

– Neki nem volt szerencséje. Nem viselt mentőmellényt. A központ szerint számos sérülést szenvedett, meglehet, hogy a nyakát is eltörte. Azonnal gerincspecialistához akarták vinni, de a mentőhelikopteren leállt a szíve, ezért hozzánk hozták.

A gerincsérültek speciális klinikája helikopterrel csak harminc perccel lett volna hosszabb út, de ha a beteget újra kellett éleszteni, akkor ez a félóra életet vagy halált jelenthet.

– Remélhetőleg mi magunk is meg tudjuk oldani a problémát, és később sem kell átküldeni az illetőt. Hogy képzeled a továbbiakat, Jane? – fordult Tessa az egyik nővérhez.

A feladatok elosztása tulajdonképpen az ő munkaköréhez tartozott, de Jane tapasztalt ápolónő volt, és Tessa aznap őt akarta megbízni ezzel, hogy lassan szokjon hozzá a magasabb beosztással járó felelősséghez.

– Természetesen szívesen vállalnám az újraélesztést, de ha én vagyok a főnök, akkor az eszméletlen beteg és a feladatok szétosztása a dolgom.

– Ez is egy lehetséges megoldás – bólintott Tessa. Jane ugyan ügyes nővér, de hajlamos rá, hogy magához ragadjon minden munkát ahelyett, hogy szétosztaná a többiek között. Szívesebben veti bele magát az események sűrűjébe, mintsem hogy felügyelje a dolgokat. Tessának eddig nem nagyon sikerült megváltoztatni ezt a hozzáállását. – Egyelőre azonban még nem tudjuk, mennyire súlyos az eszméletlen beteg állapota. Vele is sok lehet a tennivaló.

Jane tűnődve az ajkába harapott, míg Tessa türelmetlenül az órájára pillantott.

– Miért nem engeded át Kimnek? – javasolta végül, amikor látta, hogy másként nem jutnak előbbre.

– Kim még csak próbaidős! – tiltakozott Jane, és alig várta, hogy felvehesse a gumikesztyűt és mehessen a dolgára.

– Éppen ezért gyakorolnia kell az újraélesztést – hangsúlyozta Tessa. – És itt van Max is, hogy rajta tartsa a szemét. Én átveszem a csónak eszméletlen utasát és felügyelem a másik kettőt.

– Úgy értem, ha én vagyok az akció vezetője, akkor csak állok a folyosón és szétosztom a feladatokat?

– Ennél azért egy kicsit többről van szó – mosolygott Tessa szemlátomást csalódott kolléganőjére.

– Azt sem tudod majd, hol áll a fejed, folyton hívogatnak a sérültek rokonai, és mi is állandóan kérdezzük valamit. Elvégre a főnök a felelős mindenért.

– Klassz – mormolta Jane, amikor Tessa eltűnt az újraélesztő irányába.

– Sajnálom, emberek, de a műtőben voltam. Mi történt?

Ha Tessa nem ismerte volna fel azonnal a hangot, a helyiségben támadó feszültség akkor is elárulta volna, hogy Emily az újonnan érkező. És ami még bosszantóbb volt: anélkül, hogy ránézett volna, tudta, hogy egy tökéletesen ápoltság áll a közelében.

Emily sosem hatott rendetlennek. Noha vélhetően az egész délelőttöt azzal töltötte, hogy csípőízleteket és vállakat igazított helyre, szőke haja kifogástalan lófarokba volt kötve, a köpenyét pedig mintha csak most vasalta volna. Egyetlen pillanatra sem kalandozott el a tekintete, miközben

Jane-t hallgatta, aki szemlátomást meglehetősen ideges volt a jelenlétében.

Emily Elves úgy nézett ki, mint egy finom porcelánbaba, de a látszat csalt. Nem a külseje miatt vívott ki magának elismerést a szakmában, és nem azért számíthatott nagy valószínűséggel a főorvosi posztra, mert az apja a szülészeti osztály vezetője volt. Nem, mindez Emily elszántságának, rendkívüli munkabírásának és éles eszének volt köszönhető, valamint annak, hogy sosem hagyatkozott az érzelmeire.

– Tehát a jetski vezetője nem viselt mentőmellényt. – Emily tekintete most Maxre siklott. Halvány mosoly jelent meg az arcán. – Hallottad?

– Az elkövetkező napokban bizonyára még hallani fogom néhányszor – felelte a férfi kissé ingerülten.

– Tudjátok – magyarázta Emily még mindig mosolyogva, miközben levett néhány gyógyszert a görgős kocsiról –, hogy Max Slater, a felelősségteljes orvos, osztályunk oszlopos tagja, akire mindannyian felnézünk, a múlt hétvégén elhatározta, hogy felül egy jetskire?

Mindenki nevetett. Gyakran viccelődtek így, miközben a betegek érkezésére vártak. Tessa is nevetett, de egy kicsit megemelte a szemöldökét. Szokatlan volt, hogy Emily így beszél. Általában szigorúan szétválasztotta a munkáját meg a magánéletét, és most hirtelen a Maxszel töltött hétvégéről mesél. Valami itt nincs rendben.

Ám nem tehetett mást, együtt nevetett a többiekkel, még ha kellemetlenül érezte is magát.

– Nekem természetesen fogalmam sem volt a dologról. Békésen hevertem a napon, csak fél füllel hallottam, hogy közel jön egy ilyen vízi jármű a parthoz, és valaki a nevemet kiáltja. Felnéztem... és megpillantottam Maxet – mosolygott egy kissé kajánul Emily.

– Csak tíz percre próbáltam ki – védekezett a férfi. – Mindenesetre... – elégedett mosoly terült szét az arcán – ez volt életem legszebb tíz perce.

– De akár az utolsó tíz perce is lehetett volna! – vágta rá Emily élesen, és félrebillentette a fejét, mert meghallotta a mentőhelikoptert. – Majd később folytatjuk.

Tessának a legkevésbé sem hiányzott a részletes beszámoló. Emily biztosan parányi bikiniben volt, amely tökéletesen érvényre juttatta karcsú alakját, barna bőrét...

Kisvártatva sorra érkeztek a betegek. Először a szerencsétlenül járt jetski vezetőjét hozták be. Még messze nem volt stabil az állapota.

– Rendben van, Kim, figyelj oda egyszerűen Maxre! – mondta Tessa, aki a háttérben maradt, és onnan irányította a próbaidős nővért.

Fontos, hogy tapasztalatokat gyűjtsön, de nem szabad, hogy a betegek kárára tegye. Jelen esetben minden bizonytalankodás végzetes lehet. A sérültet sietve hordágyra fektették. Kim reszkető kézzel cserélte ki a mentősök készülékeit az osztályon találhatóakra. A fiatalembernek csövet vezettek a légcsővébe, és már a branült is betették.

– Jól van, Kim, figyeld a szívmonitort! Mit láatsz?

A nővér nyelt egyet, és a képernyőre nézett.

– A szívverés nagyon lassú.

– Igen. A frekvencia kevesebb mint hatvan percenként, ez az úgynevezett szinusz bradikardia... Véleményed szerint a betegnek milyen gyógyszerre van szüksége?

– Atropin...

A válasz helyes volt, de Tessa kihallotta a bizonytalanságot Kim hangjából.

– Helyes – felelte bátorítóan. – Max most megvizsgálja a légcövet, ez mindig a legfontosabb, de mihelyt ellenőrizte a monitort, a beteg atropint vagy adrenalint kap. A legjobb, ha mindjárt hozod és előkészítet a gyógyszereket.

– Atropint.

Max fel sem nézett, csak türelmetlenül kinyújtotta a kezét, és Kim rögtön adta is az orvosságot.

– Készítsd elő a thorax-szívókészüléket! – suttogta Tessa, amikor Max a homlokát ráncolva megtapogatta a beteg mellkasát. Aztán az osztály ajtaja kinyílt, és behozták a következő beteget. Tessa indult, hogy ellássa, de előtte futólag megszorította Kim kezét. – Ne vedd a szívedre, ha Max kiabál! Ilyen a stílusa.

Hát igen, gondolta, mert még sokáig hallotta a férfi hangos szitkozódását. Tudta, hogy Max ugyanúgy szívén viseli a fiatalember sorsát, mintha csak a saját bátyja feküdne a hordágyon. Sokszor magával ragadja az indulat, ha a szükséges műszer nincs azonnal kéznél, de a többiek elnézik neki. Mindenki tudja, hogy tehetséges orvos, ezért elviselik lobbanékony természetét.

Nem úgy Emily esetében. Noha ő is tehetséges és lelkiismeretes, egészen másként viselkedik a betegekkel szemben. Az előtte fekvő fiatalember a fájdalomtól és a félelemtől ide-oda dobálta magát a hordágyon, ám ahelyett, hogy megnyugtatta volna, közönyös arccal vizsgálni kezdte.

– Maradjon nyugton! – Mindössze ennyit mondott neki.

Munka közben Emily nem mutatott ki semmiféle érzelmet. A nővéreknek sem volt egyszerű dolguk vele, mivel nem egykönnyen találták ki, mit akar, vagy mire van szüksége.

– Mennyi a vérnyomás?

Emily hangja higgadtan csengett, mintha csak azt kérdezné, van-e tej a hűtőben, vagy valaki hozott-e újságot. Az orvosi szobában vagy a műtőben egyformán közönyösen viselkedett. Most is szenttelen arccal vizsgálta az idegesen rángatózó beteget.

– Magas – felelte Tessa, miután futó pillantást vetett a monitorra. – Százkilencven per száz.

– Tudjuk a beteg nevét?

– Philnek hívják, többet egyelőre nem tudunk! – kiáltotta valaki a terem másik sarkából, és Tessa hálásan biccentett oda a mentősnek.

– Phil, próbáljon meg nyugton maradni, amíg vizsgálom – utasította Emily a fiatalembert, de a felszólításnak nem volt semmiféle hatása.

– Balesetet szenvedett – magyarázta a betegnek Tessa. – A Peninsula Kórházban van, és Elves doktornő látja el a sérüléseit.

– A válla kificamodott – mondta Emily szemlátomást saját magának.

– A véroxigén alacsony – közölte Tessa. – Noha már tíz liter oxigént kapott.

– Hm, néhány bordája is eltörött.

Tessa néha a legszívesebben megrázta volna Emilyt. Kétségtelenül kitűnő orvos, de nem tudja, mi az a csapatszellem.

Tessa aggódott Phil állapota miatt. A férfi egy darabig eszméletlen volt, és a nyugtalansága meg a magas vérnyomása akár komoly fejsérülésre is utalhat. Ám Emily egyelőre csak a karjával foglalkozott.

– Tegyük helyre a vállat, aztán meglátjuk, hogyan tovább.

– Szükséged van valamire? – kérdezte Tessa, és őszintén remélte, hogy a doktornő nem érzéstelenítés nélkül akar dolgozni.

– Tarts ellen! – utasította Emily a nővért, de fel sem pillantott. – És nézd meg, hogy a hordágyon a fék be van-e húzva!

Tessa az ajkába harapott. Ha a betegnek most fájdalomcsillapítót adnának, az esetleg elnyomná a fejsérülés tüneteit, így viszont kínszenvedés lesz a kiugrott váll helyzetétele. Amikor észrevette, hogy Emily kibújik a cipőjéből, tudta, hogy bátorítania kell Philt.

– Csak egy másodperc az egész – jelentette ki Emily magabiztosan. – Tartod, Tessa?

Sokkal inkább parancs volt, mint kérdés. A lány habozva megfogta Phil vállát, miközben Emily az egyik lábát a férfi hónaljába helyezte. Karcsú természetéhez képest meglepően erős volt, ami feltétlenül kívánatos egy ortopéd orvosnál. Emily most hátradőlt. Tessa olyan erősen tartotta a görgős hordágyat, ahogy csak tudta. A vállcsont könnyedén a helyére ugrott, és Phil azonnal ellazult.

Tessa kénytelen volt elismerni, hogy Emily kitűnő orvos.

– Most már jobb? – kérdezte kedvesen, mire Phil bólintott.

A megérkezése óta most első ízben reagált. A szeme még mindig csukva volt, de amikor Tessa szólt hozzá, kinyitotta.

– Pokolian fáj.

– Tudja, hol van?

A fiatalember feléje fordította véres, napbarnított arcát, és megpillantotta köpenyén a kórház

nevét.

– Kórházban?

A lány elmosolyodott.

– Csak gyanítja?

– Attól tartok, igen – felelte a fiatalember, és úgy tűnt, újra elveszti az eszméletét, ezért Tessa nem egészen gyengéden meghúzta a fülét, mire ismét magához tért.

– Emlékszik rá, mi történt?

A válaszokat egy űrlapra írta. Phil szemlátomást igyekezett összpontosítani, hogy felidézze az eseményeket.

– Kimentünk a vízre... – Elhallgatott, amikor a függöny mögül éles, ritmikus csipogás hangzott fel. Tessa megijedt, mert tudta, ez azt jelenti, hogy a másik betegnek ismét leállt a szíve, és Max szívmasszázsra próbálkozik. – Aztán felbukkant egy jetski szinte a semmiből...

Tessa ebben a pillanatban meghallotta, hogy Max gyors és pattogó utasításokat osztogat, ezért a betegéhez fordult, hogy elterelje a figyelmét.

– Emlékszik még valamire? – kérdezte, de mielőtt Phil válaszolhatott volna, meghallotta Max hangját.

– Mindenki lépjen hátra!

– A jetskis srác az? – kérdezte Phil hirtelen, amikor a fülét megütötte az elektromos sokkoló zaja.

Tessának tulajdonképpen nem lett volna szabad válaszolnia, de mivel csak egy vékony függöny lebegett közöttük, értelmetlenné tűnt bizonytalanságban hagynia Philt. Tehát kurtán bólintott, és látta, amint a fiatalember arcvonásai megfeszülnek.

– Mindent megtesznek érte.

– Itt mi újság? – Jane kukkantott be a függöny résén.

– Emily helyre tette a beteg kifecamodott vállát, aki most már sokkal jobban van.

– Nem akarod bevinni az egyik vizsgálóba?

Jane félelemtől elkerekedett szeme elárulta, hogy a jetski vezetőjével komoly bajok lehetnek. Nyilván jobb lenne Philt eltávolítani innen, hogy megóvják a függöny másik oldalán játszódó dráma részleteitől. Csakhogy hiába van jobban Phil válla, a vérnyomása még mindig veszélyesen magas, és közel áll az ájuláshoz. Ráadásul Tessa azt sem tartotta tanácsosnak, hogy magára hagyja a vizsgálóban a beteget.

– Egyelőre maradunk.

A monitorra pillantott, és Jane bólintott. Luke jelent meg egy hordozható röntgenkészülékkel és egy ólomkötennyel.

– Azt hiszem, Max maga szeretné megröntgenezni a beteg gerincét – mondta Tessa higgadtan, és igyekezett nem észrevenni Luke behízsgó mosolyát. Hat héttel ezelőtt eltöltöttek együtt egy katasztrófális estét, de a férfi ragaszkodott hozzá, hogy ismét randevúzzanak. – Azután elő kell hívni a filmeket. Hozok az orvosoknak és Kimnek ólomköpenyt.

– Tessa!

Kim hangja segélykiáltásnak hangzott, ezért Tessa kurtán odabiccentett Emilynek, és sietve távozott. Megpróbálta feladni Maxre a súlyos ólomköpenyt, miközben az a betegével foglalkozott. Próbált nem tudomást venni férfias illatáról, a karját borító szőrszálakról, testének közelségéről. De hiába.

Max rá sem nézett, Tessa pedig nem is várt mást.

– Sajnálom, ha az idegeidre megyek – kezdte Kim, miután Tessa ráadta a köpenyt. A nővér arca kipirult a szívmasszázs közben kifejtett erőfeszítéstől. – Csak... inkább nem lennék itt, amikor megröntgenezik...

Kim arca sötétvörösre gyúlt. A vallomása csak két dolgot jelenthet: vagy terhes, vagy hamarosan babát akar. Tessa nem kérdezősködött.

– Természetesen – mondta könnyedén. – Vedd át a szomszédos fülkében Philt, és menj ki az ajtó elé, ha bekapcsolják a röntgengépet!

– Elnézést! – mondta újra Kim. – Már korábban szólnom kellett volna.

– Ez itt a baj – felelte szárazon Max. – Semmire sincs idő. Menj már! – tette hozzá kedvesen. – Tessa meg én itt vagyunk, és egyelőre ennyi elég. Fred miatt meg ne fájjon a fejed! – Az altatóorvosra bökött, aki a neve említésére felpillantott. – Megőrizzük a titkot, amíg a többieket is be nem avatod. Ugye, Fred?

– Persze – dűnnyögte a kérdezett, és láthatólag nem nagyon tudta, tulajdonképpen miről is van szó.

– Köszönöm.

Tessa átvette a szívmasszázst, de még odaszólt Kimnek.

– A betegünk, Phil meglehetősen aggódik a srácért – mondta halkán –, de még nem vihetjük el innen. Látszólag jól van, nekem mégsem tetszik.

– Mit mondott Emily? – kérdezte Max, de a tekintetét nem fordította el a képernyőről.

– Nem sokat – felelte tapintatosan Tessa. – Helyrerántotta a vállát, így a beteg most sokkal jobban érzi magát. De biztosan kell még egy neurológiai vizsgálat.

– Rendben. Tartsd szemmel a műszereket! Ha gondolod, mindjárt átmegegyek hozzá – ajánlotta Max.

– Rendben.

– Max – szólalt meg csüggedten Fred –, tizenöt perce próbálkozunk, de hiába. Semmi reakció, amióta a mentőautóban leállt a szíve.

– Egyetlenegyert vert a pulzusa, amikor kihúzták a vízből, és még egyet, amikor ide megérkezett – jegyezte meg Max, de az altatóorvos a fejét csóválta.

– Igen, de nem lélegzik, ki tudja, mióta. A nyaka eltörött, komoly belső sérülései vannak...

– Várjuk meg a röntgenképet!

Nem javaslat volt, hanem utasítás, amire Fred csak vállat vont, miközben Tessára nézett, aki diplomatikusan hallgatott. Fred nem akart okvetetlenkedni, csupán az igazságot mondta.

Csakhogy Max arra nem volt kíváncsi.

Fred a beteg nyakához tartotta a filmet, miközben Luke a gépet állította be.

– Mikor végzel, Tessa? Gondoltam, benézhetnénk az új bárba.

A feltűnően közönyös hang ellenére a lány érezte, hogy a férfi ideges.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet – mondta.

Nemcsak azért haragudott rá, mert Luke zavarba hozta a többiek előtt, hanem a beteggel szemben tanúsított érzéketlensége miatt is. Noha a fiatalember eszméletlen volt, Tessa mégis kegyetlen dolognak találta, hogy miközben az életéért küzd, ők randevút beszélnek meg.

Max komor arca elárulta, hogy hasonlóképpen vélekedik.

– Átveszem a szívmasszázst – mondta szemlátomást bosszúsan. – Te odakint várhatsz.

Tessa a fejét rázta.

– Nem, még bírom – ellenkezett. – Egyszer már váltottunk. Jobb, ha nem szakítjuk újra félbe. Elvégre csak egy röntgenfelvétel lesz, és van rajtam köpeny.

– Amit nem kötöttél meg – mondta Max. – Várj egy kicsit, Luke!

Tessa ösztönösen behúzta a hasát, amikor Max az asztalt megkerülve mögéje lépett és megkötötte a köpenyt. Minden önuralmára szükség volt, hogy gondolatban továbbszámoljon, miközben folytatta a szívmasszázst.

Szinte egy örökkévalóságig tartott, amíg elkészült a röntgenfelvétel. Tessa masszírozott, Max közben utasításokat osztogatott Kimnek. Minden kéznél lévő gyógyszert felhasznált, és bevetett minden trükköt, hogy a fiatalember szívét újra működésre bírja. Ám amikor Luke a képekkel visszatért, és felerősítette őket a világítófalra, Tessa egy pillantással felmérte, hogy az egész hiábavaló fáradozás.

Max egy másodpercig mereven nézte a felvételeket, azután levette és a mennyezeti lámpa felé tartotta őket, mintha más szemszögből mást mutatnának.

– Max – szólalt meg nagy nehezen Tessa, hogy megtörje a vészterhes hallgatást.

– Talán még... – kezdte a férfi, és a gyógyszeres kocsira pillantott, mielőtt sietve a telefon után

nyúlt volna.

Max idecítálhat, akit csak akar, a kórház minden eszközét kipróbálhatja, bevetheti a gerinc sérülésekkel kapcsolatos legújabb ismereteket, de az előttük fekvő fiatalember számára akkor sincs segítség.

– Max! – ismételte meg Tessa ezúttal határozottabban, miközben Fred egyikükről a másikukra nézett.

Max biccentett, és letette a kagylót.

– Fejezd be a szívmasszázszt!

Tessa tudta, milyen nehezen mondta ki Max ezt a mondatot. Ott álltak mindhárman némán, és az előírás szerint figyelték a műszereket.

Fred mozdult meg először, kikapcsolta a monitort, és elzárta az oxigént, amikor nem történt meg a titkon várt csoda.

– Sajnálom.

Hallgattak, és Max hozzálátott a végső teendőkhöz.

– A halál ideje: tizenkét óra ötvenkét perc.

Nem írta fel, hanem csak állt ökölbe szorított kézzel, majd sarkon fordult és elsietett. Tessa feljegyezte az időpontot, mert tudta, hogy Maxnek később szüksége lesz rá.

– Sajnálom – ismételte meg Fred. – Szörnyű, amikor valaki ilyen fiatalon meghal. – Megrázta a fejét s fáradtan elmosolyodott, majd Tessára nézett. – Nem szeretnék ott lenni, amikor Max Londonban kisgyerekeket veszít el. Borzasztóan meg fogja viselni.

Noha Tessa azt sem tudta, hogy hívták a fiatalembert, mégis könnyek szöktek a szemébe. Természetesen a halál is a munkája része, de a sokéves tapasztalat sem vérezte fel az efféle érzelmek ellen. Frednek igaza van: szörnyű, amikor egy fiatal életnek vége szakad. Tessa várt még néhány másodpercig, aztán csendben kiment.

– Minden hiába volt, ugye? – Phil a mennyezetet bámulta, miközben egy könnycsepp gördült le a halántékán.

– Igen – felelte halkán Tessa. – Sajnálom, hogy mindezt végig kellett hallgatnia.

– Emiatt ne aggódjon! Talán így jobb volt, mintha egyszerűen csak közlik velem a halál tényét.

– Phil szája remegett.

– Baleset volt – jelentette ki Tessa nyomatékosan, de a férfi csak a fejét rázta, jelezve, hogy ez nem vigasztalja.

– Amikor ma reggel felkeltem, sütött a nap, és arra gondoltam, milyen csodálatos, hogy élek. Sosem sejtjük előre, mi vár ránk, igaz? Tudom, hogy maguk minden lehetségest elkövettek, de ettől még szörnyű érzés.

A beteg feje fölött Tessa jelezte Kimnek, hogy tartana egy kis szünetet. Tudta, hogy a kolléganője is mélységesen megrendült, de azt is, hogy hamarosan neki, az osztályos nővérnek kell beszélnie a hozzátartozókkal. Ilyenkor egy ötperces pihenés is segítség.

– Kérlek, csak azt ne mondd, hogy nem menthetek meg mindenkit, mert én is tudom!

Max felhúzott vállal állt az ablaknál, mintha csak jeges szél ellen védekezne, és mereven bámult kifelé. Meg sem fordult, amikor Tessa belépett a helyiségbe.

A lány egy pillanatig azon tűnődött, egyáltalán honnan tudta, hogy ő ott van, de nem szólt semmit, csak megállt az ajtóban. A férfiből áradt a szomorúság és a fájdalom. Tessa szívesen odament volna hozzá, hogy vigasztalóan átölelje. De tudta, hogy nem szabad.

– Tessék... – Végül közelebb lépett és odaadta a halotti bizonyítványt, amelyet a férfi mereven bámult. – Töltsd ki, amíg friss az emlék.

– Mintha valaha is elfelejteném. – Max félredobta a papírt, és ismét az ablakhoz lépett. – Hogy tudtál közben Luke-kal randevúról beszélni? – kérdezte élesen.

Tessa elhatározta, hogy megőrzi a nyugalmát, és higgadtan válaszolt:

– Az imént nem én viselkedtem lehetetlenül, hanem Luke.

Max szemlátomást megbánta a csípős megjegyzést.